

Slovenský jazyk a literatúra

časopis pre otázky jazyka a literatúry

v škole

ročník 57

• dvojčíslo 9-10/2010/11

• 1,50€

Čítanie otcov

ANDREA CINEGOVÁ, DANIELA GUBKOVÁ, BOHUMIL SYNEK

Vyjadrenie učiteliek

Často sa hovorí o tom, že dnešné deti sú skôr deťmi obrazu než slova. Áno, v dnešnej technicky vyspelej dobe je deťom ľahšie ovládať PC či DVD ako siahnúť po knižke. Pedagógovia preto čoraz častejšie musia hľadať spôsob, ako deti nadchnúť pre čítanie detskej literatúry.

V našej škole sa nám darí podporovať záujem detí o knihy a zároveň zvyšovať čitateľskú gramotnosť prostredníctvom niekoľkých projektov.

Jedným z nich je *Čítanie otcov*, ktoré má už dlhoročnú tradíciu. Ide o projekt, ktorý prebieha v 2. ročníku počas celého roka, jedenkrát týždenne vždy ráno počas tzv. openingov (o 8. h). Ockovia počas týchto ranných čítaní predstavia ostatným deťom rôzne detské knižky, ktoré vyberajú spolu so svojimi deťmi, čítajú im z nich a obohacujúcim je aj následný rozhovor rodiča s deťmi. Deti takto predstavia spolužiakom svojich ockov. Pre druhákov je to zážitok, keď je ich otecko súčasťou vyučovania a sú hrdé, že spolužiaci spoznajú ich rodičov aj na vyučovaní. Rovnako sa u detí podporuje čítanie a vzťah ku knihám. Vidia a počujú dospelých čítať, a tak samotné majú záujem o čítanie. Je potom prirodzené, že na našej škole vídať malé i veľké deti počas prestávok práve s knihou.

Ďalším, novým projektom je *Čítanie pod perinou*, keď spoločne s deťmi prežijeme neopakovateľnú noc v školskej knižnici, ako ináč, s knihou a o knihách. Obsahom večerného diania je okrem rôznych čitateľských úloh, hier a zábavy aj Maratón čítania, do ktorého sa zapoja čítaním aj rodičia či starí rodičia. Práve takto odokryté príbehy a rozprávky deti podnecujú k tomu, aby neskôr siahli po tej-ktorej knižke a prečítali si ju celú.

K aktivitám podporujúcim čítanie patria aj pravidelné triedne návštevy mestskej knižnice a samozrejme školskej knižnice, v ktorej sa okrem čítania hráme na spisovateľov, pokúšame sa skladať rýmy a tvoriť krátke príbehy.

Aj tieto aktivity prispeli k tomu, že pre naše deti sa stala kniha veľmi častým spoločníkom a čítanie obľúbenou činnosťou.

Ďakujem ti, tatko!

Nielen pre deti, aj pre rodiča je zaujímavé sadnúť si ráno do triedy pred deti. Deti, ktoré vlastne nepoznáte, vídate ich, len keď sa spolu s rodičmi ráno ponáhľajú do školy a prípadne im odpoviete na pozdrav. A teraz ich spoznávajú, reagujete na ich otázky, odpovedáte, spolu sa smejete, sú vám bližší, lebo máte spoločný zážitok.

Príprava na Čítanie otcov sa začala v našej rodine mesiac pred dňom D. Aké knihy deťom predstaviť a prečítať im z nich? Ktoré z toho množstva by ich mohli najviac zaujať, najviac pobaviť, najviac rozosmiať? Po mnohých váhaniach, do ktorých zasahoval doma aj môj druhák Samko, som sa rozhodol pre dve knižky: Jedna sa volala Čľup a Čľap autora Arnolda Lobela a druhá bola „klasikou“: Krista Bendová – Osmijanko.

Čľup a Čľap je útlou knižočkou o dvoch žabiakoch, blízkych kamarátoch, rozohráva takmer reálne príbehy, je vtipná, povedal by som jemne vtipná. Osmijanko je iná káva. Hýri fantáziou, ponúka niekedy až absurdné príbehy.

Ktorá z nich deti zaujme viac? – kladiem si otázku. A budem vedieť čítať nahlas bez chýb, prerieknutí, slovných šmodrchancov a súčasne aj tak trochu dramaticky?

Zaujímavé. Môj predpoklad sa nenaplnil. Myslel som si totiž, že sa druhákom bude viac páčiť to, čo sa páčilo viac mne – Čľup a čľap. Takmer nereagovali. Rozmýšľal som už počas čítania, kde sa stala chyba, a až rozprávka Bendovej o dlhom psovi, ktorý obrástol celú zemeguľu, mi priniesla odpoveď. Druháci viac berú „okatejší humor“. Jasnačka. Neviem, ako som si mohol myslieť, že sa viac budú tešiť z humoru tak trochu ukrytého medzi riadkami. Z Kristy Bendovej si vyžiadali ešte jeden príbeh, prečítal som im O nervóznej štuke a miestami sa rehotali ako kone. Bendová zvíťazila na celej čiare!

Po čítaní sa rozprúdila diskusia. „Ujo, a vy aj doma Samkovi čítate rozprávky?“ pýta sa ma dievčatko. „Kedysi som mu čítaval pred spaním, ale teraz sa to nedá, lebo Samko strašne nerád spáva, tak ho večer naháňame po celom byte, aby už išiel spať, a on sa nám občas aj skryje, aby odchod do postele aspoň trochu oddialil. A minule, predstavte si, sa nám skryl do chladničky,“ vymýšľam si. Niektoré deti sa zasmejú, u iných badať rozpaky typu „čo to tu ten ujo tára“ a ďalšie dievčatko pridá vlastnú skúsenosť: „Ujo, a ja som sa raz skryla rodičom. Do vane!

„Do vane?? Do suchej vane? To tá rodičia museli veľmi rýchlo nájsť. Lepšie je napustiť si na seba čiernu vodu a dýchať cez slamku,“ pokračujem v mystifikácii a zapája sa aj pani učiteľka Daniela, ktorá sa detí s vážnou tvárou pýta, či si všimli v kúpeľni aj tretí kohútik na čiernu vodu...

Super. Ak nerátam tých pár brptov, čítanie dopadlo dobre a fajn bola aj beseda, prišiel som si na svoje. Spokojný a dobre naladený odchádzam o pol deviatej do práce. A v mysli sa mi znova a znova vynára obraz môjho Samka, ktorý po skončení besedy podišiel ku mne a vrúcnejšie ako inokedy ma objal. Bolo to, akoby mi chcel povedať: „Ďakujem ti, tatko, že si predviedol slušný výkon. Aj vďaka tebe dnes budem v triede hviezdou!“